

Ce paradis să ne fi dat Dumnezeu nouă, românilor, ca noi sa nu îl fi distrus?

Anul trecut am mers pentru prima dată la Vojoita. Din cauza drumului incredibil de prost, zona era foarte greu accesibilă. O zonă incredibil de frumoasă, mai sus de satul Racătau, în județul Cluj, România (...din păcate).

Nu poți să treci cu vederea frumusețea sălbatică a locului, stânci care parcă se prăbușesc peste tine, padurile de brazi și râul care șerpuiește într-un dans domol în clipocitul undelor sale, formând bulboane în care păstrăvii se simțeau odată ca la ei acasă.

Anul acesta, spre deosebire de anul trecut, drumul părea mai bun și mult mai circulat, iar ca și consecință: gunoaie!.. multe gunoaie pe marginea drumului.

Am pornit pe jos, pierduți în natură, contrariați de peturile de bere aruncate în dreapta și stânga. La un moment dat suntem ajunși din urma de o rablă de camion, care se târa la deal, scoțând un zgomot asurzitor... ce să mai vorbești de pescuit după o asemenea trecere.. în fine.

Din cabina se dă jos distinsul pădurar. Îmbracat în verdele spălăcit, specific tagmei, mirosind a alcool, se uită circumspect la noi. Nu aveam echipamente de curent electric... nici drujba în maini.. deci nu eram dintre cunoscuții lui. Incepe o serie de întrebări.. că dacă avem permise ampa.. că dacă am plătit la romsilva taxa de pescuit în zonă (sau taxa de frecat menta lângă apa..) etc. Excitat de alcool și extrem de sârguincios scoate un caiet în care ne scrie cu f f f mare greutate numele (parcă atunci învăța literele). A luat mult să deseneze hierografele și stăteam departe de el, nările ne interziceau apropierea.

A urmat o discuție fără sens și fără sfârșit. La un moment dat din cabina mașinii, o mână de maimuță nespălată scoate un pet de bere și îl aruncă cu nonșalanță în verdele crud al pădurii, sub un râgâit îndelung. Acest țaran, gorilă nespălată, dat jos dintr-o șură infectă, rămas cu doi dinți în gură, aruncă petul de bere sub ochii pădurarului fără ca acesta din urmă să aibă cea mai mică expresie de indignare. Singura lui problemă era dacă primește ciubucul pentru care o tot frecă. Acest membru al asociației bărbierilor din România, care tunde și rade orice deal, munte, vale, cât ai clip, nu avea nici o problemă că drumul e plăcat cu sticle și peturi de bere, că peștii sunt foarte rari, nu îl deranja sunetul continuu al drujbei care răzbatea valea, și îl durea în paișpe că mitocanii care îl urmau distrugeau sub ochii lui. Problema lui era dacă primește de la noi 2 lei ca să meargă să își mai cumpere o bere a carei sticlă, ulterior, să o depoziteze, frumos, pe marginea râului sau a pădurii. În viața mea nu am văzut un pădurar treaz în timpul serviciului. Sunt tot atât de rari ca flora și fauna pe care o pazesc.

Iar Romsilva, acoperișul sub care se adună aceste lichele, ar trebui să nu mai pună "lupii paza la stână", ar trebui să se mai uite în ograda proprie, să o mai curețe de toți jechoșii și bețivi care fac paza unei comori inestimabile.

Dar ei nu sunt singurii vinovați. Ci toți cei care bat acele locuri lăsând în urmă propriile gunoaie.

Să existe ceva indisolubil în natura românească care să ne împingă să distrugem tot ce avem. Să nu mai existe nici un pic de urmă de sensibilitate în sufletul nostru, care să ne facă să iubim un colț de natură și să încercăm să îl conservăm? Cât de frumos trebuie să fi fost paradisul pe care să ni-l fi dat Dumnezeu iar noi să nu-l fi stricat. Se poate mai frumos de atât?

Vajaita

Scris de Administrator
Miercuri, 24 Iunie 2009 09:49

{gallery}vajaita{/gallery} Cât de mult trebuie să te disprețuiești pe tine însuși ca să îți arunci resturile în așa locuri?

Noapte bună, Romania! Dumnezeu să te ierte și să te odihnească! **Postează un comentariu**

{rokintensedebate}